

Jutro.

Tam po nébi sínjem zvézda pláva,
Svítila zvézda, blázena danica,
Kádar božja vzbúja se naráva
In si mije s hlážno róso lica.

Sólnee ráno h góram se dvigúje,
Po oblácih živo luč razliva,
Da snežnikom gláve ozarjúje
Ter zlatí se pótlej gozd in njáva.

Jútro dáhne, brzo vse zagiblje,
Ptica trébi si v grmóvji krila,
Odletévši v véjah spet se ziblje,
Glasovito prepeváje čila.

Zvón cerkvéni v svéto pésen bréknue,
Dól in góra z jékom odgovárja;
Nákovalo s kládivom zazvénkne,
Ki je v róci trdej gospodarja.

V dvór petélin z družbo prikoráka,
Trépane dvákrat, tríkrat s perutnico:
Kúr zapóje, kura kokodáka,
Razkopáva po smetéh z nožico.

Máče k víšku v lók se nagrbljáva,
Z répom, priskakávši, maha psiček;
V hlév pastírček še zaspán pritáva,
Čáka páše kráva in volíček.

Žéna túkaj, móž se tam pokáže,
Sódar glásni vže nabija sóde;
Vózu hlápec lén kolésa máže,
Pójde v góro po jelóve hlóde.

A z motíko dékla v pólje zéha,
Potogláve delajóč koráke;
Vsaka v dími zakadí se stréha,
Dím se víje nébu pod obláke.

Kár je spálo v sladkotíhej nóci,
V šúm zbudí se, v hrúp in ropótánje,
A človeka zópet skrb naskóči,
Prej vtopljéna v dobrodéjno spánje.

J. Veličanski.

Življenje v podobah.

Star mož je rad govoril o človeškem življenji in ga je razno primérjal in popisával. Rekel je:

Človeško življenje primérjamo sanjam ali snú. V spanji človek počiva, a duh se sprehaja po raznih livadah neznanih in umišeljnih svetov; pa ko bi rad dosegel zadnjo stopinjo popolnosti, izpodtakne se, in tù vidi celó svojega prijatelja, ki se mu posmehuje. Nejevoljen je, hoče se maščevati, a vidi, da ne more naprej in da nima nobene oblasti. Vsa sreča mu izgine, sam ne vé, kam bi se dejál, jezí se, in se zbudí. Tako marsikdo hrepení po praznej časti, in ne pomisli, da pride čas, ko bode vse minulo.

Človeško življenje primérjamo štirim letnim časom. V pomladi mlado in staro hití pod milo nebó in se prísérno raduje. Novo življenje in delo se začénja; a vedno huje pripéka solnee, in vročina mámi ljudi in živali, toda pridnost človekova tudi to premaga. V pótu svojega obraza skrbi človek za svoje vsakdanje potrebe. Zopet neha vročina in z veselim srcem se človek ozíra po delu, katero se mu obílo povračuje. Življenje pojenjuje in pred ko se človek zavé, zaprè mu zima naravno delovanje ter ga postavi v hišo. Srečen, kdor po zimi mirno počiva in si svoje močí krepčá za prihodnje leto! Takó je tudi v človeškem življenji. Otrok se raduje spomladi svojega novega življenja brez resnih misli na prihodnost. Deček in deklica odraseta in sta resna mladenič in sramožljiva devica. Mladenič gleda z bistrim umom v prihodnost in spoznava, da se mu bliža čas dela in trpljenja. Ali le kratko traje težavno delo, ker kmalu se prikaže sad njegovega truda. Pride jesen in mladenič je čvrst možak in devica neutrudljiva gospodinja. Toda tudi tù še ni